

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE

(második tanács)

2004. szeptember 16-án

a C-400/02. sz. (Bundesarbeitsgericht előzetes döntéshozatal iránti kérelme) Gerard Merida kontra Németországi Szövetségi Köztársaság ügyben ⁽¹⁾

(EK 39. cikk – Kollektív szerződés – Németországban tartózkodó szövetséges fegyveres erők korábbi polgári alkalmazottainak járó átmeneti kiegészítő támogatás – Határ menti ingázó munkavállalók – Az említett támogatás kiszámításának alapja – A német béreket terhelő adó névleges figyelembe vétele)

(2004/C 273/10)

(Az eljárás nyelve: német)

(Ideiglenes fordítás; a végleges fordítást az „Európai Bírósági Határozatok Tárában” teszik közzé)

A C-400/02. sz. ügyben a Bírósághoz az EK 234. cikke alapján a Bundesarbeitsgericht (Németország) 2002. június 27-i végzésével, amelyet 2002. november 12-én vettek nyilvántartásba, az e bíróság előtt Gerard Merida és Németországi Szövetségi Köztársaság között folyamatban lévő eljárásban előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, a Bíróság (második tanács), tagjai: C. W. A. Timmermans a tanács elnöke, J.-P. Puissochet, J. N. Cunha Rodrigues (előadó), R. Schintgen és N. Colneric, bírák, főtanácsnok: C. Stix-Hackl, hivatalvezető: M.-F. Contet, vezető tisztviselő 2004. szeptember 16-án meghozta ítéletét, amelynek rendelkező része a következő:

Az EK 39. cikkével és a munkavállalók Közösségen belüli szabad mozgásáról szóló, 1968. október 15-i 1612/68/EGK tanácsi rendelet 7. cikkének (4) bekezdésével ellentétes egy kollektív szerződésben meghatározott olyan nemzeti szabályozás, amely szerint egy olyan szociális ellátás összege, mint amilyen az átmeneti kiegészítő támogatás (Überbrückungsbeihilfe), amelyet a foglalkoztatás szerinti tagállam folyósít, amelyet oly módon számítanak ki, hogy az említett támogatás alapjának meghatározásakor az ebben az államban járó béreket névlegesen csökkentik az azokat terhelő adóval, noha a kettős adóztatás elkerülése érdekében elfogadott egyezménynek megfelelően csak a munkavállalók lakóhelye szerinti tagállam adóztathatja az olyan munkavállalóknak adott illetményeket, munkabéreket és hasonló juttatásokat, akik nem a foglalkoztatás szerinti tagállamban laknak.

⁽¹⁾ HL C 31., 2003.2.8.

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE

(második tanács)

2004. szeptember 16-án

a C-404/02. sz. (High Court of Justice (Anglia és Wales), Chancery Division előzetes döntéshozatal iránti kérelme), Nichols plc kontra Registrar of Trade Marks ügyben ⁽¹⁾

(Védjegy – 89/104/EGK irányelv – 3. cikk (1) bekezdés b) pont – Elterjedt családnévből álló védjegy – Megkülönböztető képesség – A 6. cikk (1) bekezdése a) pontjának jelentősége az értékelés során)

(2004/C 273/11)

(Az eljárás nyelve: angol)

(Ideiglenes fordítás; a végleges fordítást az „Európai Bírósági Határozatok Tárában” teszik közzé)

A C-404/02. sz. ügyben a Bírósághoz az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a High Court of Justice (Anglia és Wales), Chancery Division (Egyesült Királyság) a Bírósághoz 2002. november 12-én érkezett, 2002. szeptember 3-i végzésével az előtte a Nichols plc és a Registrar of Trade Marks között folyamatban lévő eljárásban terjesztett elő, a Bíróság (második tanács), tagjai: C. W. A. Timmermans a tanács elnöke, C. Gulmann (előadó bíró), J.-P. Puissochet, R. Schintgen és N. Colneric bírák, főtanácsnok: D. Ruiz-Jarabo Colomer, hivatalvezető: M. Múgica Arzamendi vezető tisztviselő, 2004. szeptember 16-án meghozta ítéletét, amelynek rendelkező része a következő:

A védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló 89/104/EGK első tanácsi irányelv 3. cikke (1) bekezdésének b) pontja keretében egy családnévből álló védjegy megkülönböztető képessége fennállásának, illetve fenn nem állásának értékelését – akkor is, ha elterjedt családnévről van szó – egyedileg, az irányelv 2. cikkében megjelölt minden megjelölésre alkalmazandó szempontok alapján kell elvégezni, tekintettel egyrészt a bejelentéssel érintett árukra és szolgáltatásokra, másrészt pedig arra, hogy az érintett vásárlóközönség hogyan észleli a védjegyet. Az értékelés során nincs jelentősége a védjegyoltalom az irányelv 6. cikke (1) bekezdésének a) pontja szerinti korlátainak.

⁽¹⁾ HL C 7., 2003.1.11.